

Правосуддя

Юрій Буряківець

Над нами воля Господа упала,
Як меч сталевий після довгих січ.
Бентежні наші сім'ї роз'єднала,
Не розбираючись серед облич.
Ми розійшлися в сторони у різні,
Осміяні перед погожим днем,
В серцях відчули ваготу заліза,
Пекло воно розпеченим вогнем.
За нами гналися голодні звіри,
Ми, як данину, кращих слали їм.
У розпачі жінок губили, віру,
Що під руїнами загине Рим.
До нас прийшли від тих, що залишились
Свій хліб у рабстві лютім оброблять.
Казали: вже нема ні в кого сили
Від голоду з трухлявих вийти хат.
А ми благали Господа про чудо,
Без трун ховаючи сиріт і вдів,
Щоб небо нам послало Правосуддя
З мечем вогненним, перелитим в гнів.
І нас карало за людські провини,
Будило громом приспані чуття.
Пожаром випікало вщент долини,
Щоб там нове посіяти життя.

1948